

KATOLIŠKI MISIJONI

XII - 3 • LAS MISIONES CATOLICAS • MAREC 1968

300 DOSMRJNIH NAROČNIN KATOLIŠKIH MISIJONOV ob dvajsetletnici izhajanja v zamejstvu, v pomoč gradnji Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča

Zanimivo: točno toliko novih dosmrtnih naročnin moremo danes javiti, kolikor smo jih mogli v prejšnji številki, se pravi: 11, tako da se jih je doslej na to našo akcijo javilo iz vsega sveta 22. Če bi šlo v tem pravcu, bi dosegli ob koncu leta komaj kakih 100 dosmrtnih naročnikov, namesto zaželenih 300...

A upati je, da bo odziv le večji. Tako so nam na primer iz Toronta sporočili, da tamkajšnji misijonski sodelavci načrtno pridobivajo dosmrtne naročnike in da bodo verjetno v kratkem dosegli pripadajoče število 47... Odlično! Kako bi bilo lepo, če bi se tudi v vseh drugih deželah obstoječi misijonski odseki in drugi misijonski dejavniki, zlasti tudi slovenski dušni pastirji zavzeli za pridobivanje dosmrtnih naročnin in s tem podprli tako važno misijonsko zadevo, gradnjo Misijonskega zavoda!

Saj ta akcija je razmeroma lahka, ker z njo se ne samo prosi, ampak tudi nudi, celo veliko nudi. Že naročnik na primer, ki bi samo 15 let užival sad dosmrtne naročnine, bi s tem v teh 15 letih s petnajstimi letniki KM že vse dobil takorekoč nazaj. A večina dosmrtnih naročnikov bo živela še veliko daljše dobo in prejemale mnogo več časa za enkrat plačano dosmrtno naročnino vedno lepše in zanimivejše Katoliške misijone. Čisto pridobitno gledano: splačalo se jim bo, še na dobičku bodo!

Kajpada pa gre tu še za veliko večjo, idealnejšo stvar!

Na eni strani je plačana dosmrtna naročnina priznanje in nagrada Katoliškim misijonom za njihovo dvajsetletno izhajanje v zamejstvu in za vso misijonsko akcijo, ki se je na njihovo pobudo razvijala v zamejstvu in med slovenskimi misijonarji v teh letih.

Po drugi strani so pa te dosmrtne naročnine namenjene gradnji novega Misijonskega zavoda v Baragovem misijonišču v Slovenski vasi pri Buenos Airesu. Ustanova je za bodoče slovensko misijonsko delo in za slovensko izseljenstvo sploh velike važnosti. Dokler bo slovensko izseljenstvo zmoglo pošiljati nove misijonarje na misijonsko polje, bo gotovo živelo in cvetelo, saj bodo novi misijonarji ne le izraz in sad življenjske sile in katolištva našega izseljenstva, ampak tudi vedno večji vir izrednega božjega blagoslova nad zamejstvom in domovino! Z vsakim novim misijonarjem si bomo zamejski Slovenci takorekoč pridobivali zaklade, ki ki jih ne uničujeta molj in rja in jih tatje ne kradejo, ampak se nasprotno bolj in bolj množijo v neizmerno naravno in nadnaravno dobro vsega slovenskega naroda.

Tako z nami mislijo in upajo vsi, ki plačajo dosmrtno naročnino. Imena teh, ki so jo plačali od zadnje številke naprej, so naslednja:

č.g. Jakob Franc, San Nicolás; Ivanka Kušar, San Justo; Japelj Tone, Miramar; Marija Ciperle, Ramos Mejía; družina Škulj Karel, Martín Coronado, in Jazbec Jože, iz Córdoba — vsi iz Argentine. Dalje: Bibijana Čujec, Kanada; Marija Ilija, Venezuela (že drugo!), dr. in ga. Fr. Puc st., ZDA. družina Joška in Tončke Kogoj, Pariz, Francija, pa Pierina Blazina, Trst.

Srčna hvala in iskren Bog povrni vsem vam, plemeniti misijonski prijatelji, ki se niste pomišljali prinesiti to žrtev dosmrtne naročnine na oltar Katoliških misijonov in slovenske misijonske akcije!

Tako naša razpredelnica o dosmrtnih naročninah izkazuje zdaj tele številke:

(Glej 3. stran ovitka!)

Priče vernosti indijskega naroda niso le starodavni templji, ampak tudi pobožnost hindov. Kadar bodo Indijci postali kristjani, bodo mogli dati največje svetnike. To je sodba poznavavcev.

- Afrika je vredna vse pozornosti, ker je trenutno najbolj odprt svet in za misijonarsko delo najbolj razpoložen. Pomanjkanje misijonarjev je znamenje naše nepripravljenosti in premajhne misijonske zavesti. Zato je papež ponovno opozoril na Črni kontinent.
- Baragova stoletnica je za naše misijonsko delo velikega pomena. Predvsem naj vzbudi v našem narodu misijonsko miselnost in številne misijonske poklice.
- Kako misijonarji iščejo nova pota, da bi se približali duši nekrščanskih narodov in s tem omogočili zakoreninjenje Cerkve v njihovo kulturo, zgovorno pripoveduje poskus nemške redovnice, o katerem nam poroča p. Cukale DJ.
- Osmrtnica za dr. Franca Jakliča uvršča pokojnega baragoslovca med vidne misijonske sodelavce med Slovenci.
- Poročilo o 17. misijonski tomboli v Buenos Airesu dokazuje, da je med Slovenci najbolj masovna misijonska prireditelja ter finančno in moralno lep uspeh dela v zaledju.
- Drobna poročila iz misijonskih dežel, lep poizkus sodelovanja: Toronto - Zambija, poročila in zahvale naših misijonarjev, objave dobrotnikov in prošnje — tudi vse to spada v okvir te številke.

Pismo Afriki

Poslanica
njegove svetosti papeža
P A V L A V I.
(Nadaljevanje)

II

Tradicionalne afriške vrednote

7. Vedno nas je veselil uspešen študij Afrike in z zadoščenjem vidimo, da se poznanje njene zgodovine in izročil širi. Če se to dela pošteno in objektivno, mora voditi k pravilnejšemu ocenjevanju afriške preteklosti in sedanosti.

Tako se najnovejša etnična zgodovina afriških ljudstev, tudi ako je brez pisanih dokumentov, kaže kot zelo zapletena, bogata lastnih potez in duhovnih in družbenih izkustev, ki jih uspešno analizirajo in v globine preučujejo strokovnjaki. Mnoge šege in obredi, ki so se včasih zdeli zgolj čudni, se danes v luči etnoloških vednosti razkrivajo kot bistvene sestavine posebnih družbenih sestavov, vrednih študija in spoštovanja.

Ob tem se Nam zdi primerno, da se pomudimo pri nekaterih splošnih pojmi, značilnih za stare afriške kulture, kajti njihova npravna in verska cena zasluži po Našem mnenju pazljivo pozornost.

8. Stalni in splošni temelj afriškega izročila je duhovno gledanje na življenje. Ne gre za preprosto pojmovanje, imenovano „animistično“ v smislu, ki ga je ta beseda dobila v zgodovini verstev konec prejšnjega stoletja. Gre za globlji, obsežnejši in splošni nazor, po katerem so vsa bitja in celo vidna narava povezani s svetom nevidnih stvari in duha. Predvsem se človek nikoli ne pojmuje le kot snov in kot omejen na zemsko življenje, marveč se v njem priznava navzočnost in učinkovitost druge, duhovne sestavine, po kateri je človeško življenje vedno v odnosu z onstranskim življenjem.

Iz tega duhovnega gledanja, ki je nad vse važen obči element, izhaja ideja o Bogu, prvem in zadnjem vzroku vseh stvari. Ta pojem, ki ga ljudje bolj čutijo kot analizirajo, bolj pod njegovi vtisom žive kot o njem mislijo, se izraža na najrazličnejše načine v posameznih kulturah. V resnici prešinja božja navzočnost afriško življenje kot navzočnost višjega, osebnega in skrivnostnega bitja.

K Njemu se zatekajo v slovesnih in v odločilnih trenutkih življenja, ko imajo priprošnjo katerega koli drugega posrednika za brezuspešno. Skoro zmerom kličejo Boga kot Očeta, ne da bi se predajali strahu pred njegovo vsemogočnostjo. Molitve, ki mu jih naslavljajo posamezniki ali občestvo, izvirajo iz srca in so včasih ganljive; med oblikami darovanja pa se po čistem pomenu odlikuje žrtvovanje prvih plodov.

9. Druga splošna značilnost afriškega izročila je spoštovanje človeškega dostojanstva.

Res je, da so se dogajale zablode in da se nekateri obredi zde v kričečem nasprotovanju s spoštovanjem, ki ga dolgujemo človeški osebi; a bile so to zablode, ki so jih prenašali udeleženci sami; izginile so, tako kot se je zgodilo s suženjstvom, hvala Bogu, popolnoma, ali bodo v kratkem izginile.

Spoštovanje do človeka se zrcali v oblikah, čeprav nedoslednih, tradicionalne družinske vzgoje, v uvajanju mladine v družbo in v sodelovanju v socialnem in političnem življenju v skladu s tradicionalno ureditvijo vsakega ljudstva.

10. Afriškemu izročilu lastna značilnost je tudi čast za družino. V tem pogledu moramo poudariti npravno, pa tudi versko vrednost ljubezni do dru-

Matero: sestre domačinke, na levi p. Kokalj, na desni p. Rudež

žine, ki jo izpričuje še povezanost s predniki, kot se izraža v toliko in tako razširjenih oblikah češčenja.

Za Afričane pomeni družina naravno okolje, v katerem se človek rodi in dela, najde potrebno zaščito in varnost in ima končno po vezeh s predniki svoje nadaljevanje onstran zemskega življenja.

11. V družinskem krogu je opaziti tudi spoštovanje očetove vloge in oblasti; priznavanje le-teh, čeprav ni povsod enako, je tako močno razširjeno in ukoreninjeno, da ga je po pravici imeti za značilno znamenje afriške tradicije nasploh.

"Patria Patestat" uživa globoko spoštovanje tudi v afriških družbah, v katerih vlada matriarhat; čeprav se lastnina reči in družbeni položaj otrok urejata v materini hiši, ostaja nedotaknjena očetova moralna veljava v družinskem okolju.

Iz tega istega pojmovanja izvira tudi dejstvo, da se v nekaterih afriških kulturah družinskemu očetu vzdeva tipično svečeniška vloga, v kateri nastopa kot srednik ne le med predniki in svojo družino, marveč tudi med Bogom in svojo družino, vršec obredna dejanja, kot jih je oblikoval običaj.

12. Glede na občestveno življenje — ki je bilo v afriški tradiciji skoro razširjenije družine — opazimo, da se udeleževanje življenja v skupnosti, bodisi v okolju sorodstva, bodisi v javnem delovanju, smatra za strogo dolžnost in pravico vseh. A do izvrševanja te pravice se pride šele po pripravi, ki je dozorela v vrsti iniciacij; namen le-teh je oblikovanje značaja mladih kandidatov in njihov pouk v izročilih in ustaljenih pravilih družbe.

13. Afriko poganja danes napredek proti novim oblikam življenja, odprtim po znanosti in tehniki. Vse to ni v nasprotju z bitnimi vrednotami npravne in verske tradicije preteklosti, ki smo jih na kratko opisali, saj te na neki način pripadajo naravnemu zakonu, zapisanem v srce vsakega človeka, po njem se uravnava urejeno sožitje ljudi vseh časov.

Zaradi tega je prav, da se ta dediščina spoštuje kot duhovno premoženje preteklosti, in prav tako je prav, da se prenovi njen pomen in izraz. Vendar je v razmerju do moderne civilizacije včasih potrebno, "da ljudje znajo izbirati: razločiti in izločiti napačne dobrine, katerih učinek bi bilo znižanje življenjske višine na področju človeškega ideala, pač pa sprejeti zdrave in blagoslovljene vrednote in jih razvijati skupaj s svojimi in skladno z lastnim značajem".⁴ Nove življenjske oblike bodo tako pognale iz tega, kar je dobro v starem in v novem, in mladim rodovom se bodo pokazale kot dragocen in času primeren imetek.

14. Cerkev gleda na npravne in verske vrednote afriške tradicije z velikim spoštovanjem, ne le zaradi njihovega pomena, temveč tudi ker vidi

*Afriški kardinal in nad-
škof v Gornjem Volta
(Zapadna Afrika) msgr.
Pavel Zangrana*

v njih temelj, kot ga je pripravila božja previdnost, da se z njega razglasi evangelijsko oznanilo in da se na njem zgradi nova družba v Kristusu; na to smo opozorili ob kanonizaciji ugandskih mučencev, prvih cvetov krščanske svetosti v novi Afriki, ki so vzklili iz najbolj živega debla starih izročil.⁵

Nauk Jezusa Kristusa in njegovo odrešenje sta resnično dovršenje, ponovitev in spopolnitev vsega tega, kar je dobrega v človeški tradiciji. Kadar torej Afrikanec postane kristjan, ne zataji sam sebe, marveč znova prevzame stare dobrine tradicije "v duhu in resnici".⁶

(Se nadaljuje.)

⁴ Okrožnica *Populorum progressio*, št. 41; A.A.S. 59, 1967, str. 178.

⁵ Prim. nagovor 18. oktobra 1964; A.A.S. 56, 1964, str. 907 in dalje.

⁶ *Jan.* 4, 24.

BARAGOVA STOLETNICA

DESET POGLEDOV NA BARAGO – MIISIJONARJA

Alojzij Geržinič

II

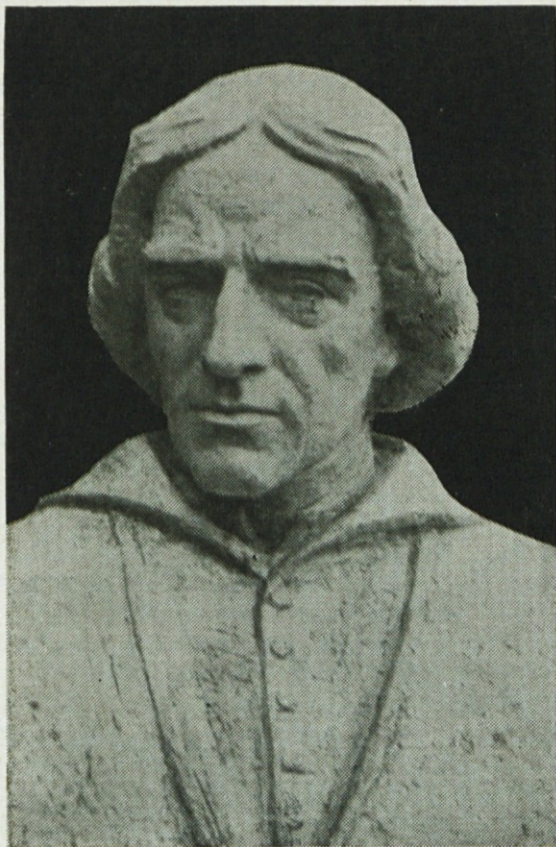
Za življenje, ki ga naklada njegov poklic, mora misijonar biti pripravljen na odpoved samemu sebi in vsemu, kar je dotlej bilo njegovo, in „vsem postati vse“ (I Kor 9, 22).

Že prvo leto študij na Dunaju je v Baragovi duši vstala želja po duhovskem stanu. Ob Hofbauerju je ta želja postala sklep. Štiriindvajsetletni diplomirani pravnik se je torej odpovedal svetnemu poklicu in nevesti. Prepustil je sestrama tudi dedičino: trebanjsko posestvo; kot novomašnik se je odpovedal še renti. Sestri Amaliji je pisal: „Odslej nimam na svetu nikake dediščine. Ko bo on, ki mu je ime Ljubezen, prišel klicat svojega služabnika, mu bom odgovoril: Tukaj sem, o Gospod; daj mi, kar je mojega; daj mi krono, ki si jo dal svojemu apostolu Pavlu!“

Ko se je čez šest let javil cincinnatskemu škofu, se je odpovedal domovini. Ali mu je še kaj ostalo, „kar je dotlej bilo njegovo“? Čustva. Tudi ta je žrtvoval Ljubezni in uspešnemu delu za duše. Od konca oktobra 1830, ko se je od sester poslovil, do 10. marca 1832, ko se je Amaliji zahvalil za prvo prejetno pismo, ni imel od domačih nobenih novic: več Amalijinih pisem se je izgubilo. O tem prizna: „Izredno me je zbolelo, a le za malo časa, kajti misijonarji se navadijo, to vem iz lastne izkušnje, takoj zatreti in Bogu žrtvovati tudi najprisrčnejša in najnežnejša čustva.“ Podobna je izjava, ko je izvedel za namero sestre Antonije, da mu pride gospodinjit v Krivo drevo: „... ker mi za blagor misijona ne le ni prav nič potrebna, temveč bi mi bila celo odveč. . . moram znati zatirati svoja čustva in se jim odreči. Ko bi hotel taka čustva poslušati, bi ne bil šel v misijone.“ (Amaliji 29. julija 1833). Tako plemenita in nežna duša, kot je bil Baraga, mora imeti izreden nagib, da se odreče svojim in domovini. Naš misijonar se je tega dobro zavedal in nagib mu nikoli ni izginil izpred oči. 29. junija 1832 je to povedal v pismu Amaliji: „... prav to (spreobračanje poganov) je bilo edini nagib, da sem zapustil domovino in vas, svoje drage, ter prišel v to pusto deželo. . .“ Dobro leto pozneje je prosil prvega detroitskega škofa Reséja — nova škofija s sedežem v Detroitu je prevzela dotedanji severni del razdeljene cincinnatske škofije —, naj ga pusti iz Krivega dre-

vesa na sever med zapuščene Očipvejce, in pribil: „Prišel sem v to divjo deželo in zapustil domovino in vse udobnosti zato, da bi iskal izgubljene ovce Kristusove. . .“

Da je res sebe popolnoma zatajil, priča njegovo intenzivno duhovno življenje: iz tega je izviralo vse njegovo delo; delo pa je spet molitvi dajalo hrano. Človek, ki živi in dela v molitvi in iz molitve, je prazen samega sebe, v njem živi Kristus. Zato ni čudno, da je Baraga napravil toliko za Indijance, za bele naseljence in za rojake doma. Ne bi bilo čudno niti, če je že za življenja izprosil čudeže. Sestri Antoniji so ob odhodu na njegovo misijonsko področje povedali, da mu ljudje „pripisujejo nadčloveške reči, ki jih more delati samo poseben ljubljeneč božji“.

Kip, ki ga je za Misijonsko zvezo izdelal slovenski kipar France Ahčin, predstavlja Barago kot mladega škofa v najbolj delovni dobi

Ko se je „Njemu, ki mu je ime Ljubezen“, vsega izročil, je z Njim vsem postal vse. „Bratu osličku“ — izraz sv. Frančiška za telo — je odrekel alkoholne pijače, pozneje tudi mesno hrano; dajal mu je toliko, da je lahko služil Bogu in dušam: po nekaj ur spanja in nekaj grizljajev. Tudi te urice so bile v božjo slavo. Ves ostali čas je delil molitvi, bogoslužju, oznanjevanju evangelija, dušnemu pastirstvu, pouku, pisani in tiskani besedi, ročnemu delu. Iz prvih let je tale sličica iz njegovega življenja na daljnem severu (sam jo je naslikal v pismu Amaliji 29. julija 1833): „Čez leto sem domala neprestano na misijonskih potih, kjer iščem zapuščenih duš, ki celo zimo niso imele tolažbe videti kakega duhovnika. In če se za kakšne dni vrnem domov, sem s spovedovanjem tako zaposlen, da komaj najdem čas za jed in potrebno spanje.“

Da omogoči Očipvejem ob Gornjem jezeru redno življenje in jih reši poganskih vplivov in žganjetržcev, je prišel na misel, da po zgledu nekdanjih paragvajskih jezuitov ustanovi majhno redukcijo: vas okoli cerkve. Zadeva ga je stala velikega dela, mnogo denarja in ostrega nasprotovanja tamkajšnjih metodistov, ki so imeli zaveznike pri oblastih. Koliko je moral Baraga pretrpeti, zaslutimo iz stavka, ki ga je sporočil v pismu 4. oktobra 1844 na Dunaj: „Samo želja pomagati tem ubogim Indijancem do večnega zveličanja me drži tukaj.“

Kot apostolski vikar in kot škof je oskrboval še Indijance sosednjih škofij. Po povratku z drugega potovanja v Evropo je doma ostal le štiri dni — gnalo ga je, da pridobi nove duše in da krščenim deli milosti božje besede in zakramentov. Redno je obiskoval tudi bele naseljence. Rudarsko ozemlje ga je trikrat ali štirikrat na leto videlo; videli so ga gozdovi in gore, potoki in jezera, močvirja in sneg, planjave in viharji; napadali so ga meteži in komarji. Misijonar s pozlačenim križcem na prsih je bil vse resnično vsem. Geolog Ducatel je 1845 objavil v nekem baltimorskem listu, kar je doživel na poti po južni obali Gornjega jezera. Med drugim prikaže Baraga v službi bolnikom: „G. Baraga je bil neprestano pri bolnikih, še bolj kakor službujoči zdravnik v kakšni bolnišnici. Ni jim pa samo stregel in pomagal z zdravili, kakor sem jim jaz. Zdravil je tudi njihove dušne bolezni in imel pri tem uspehe proti vsakemu pričakovanju. . .“ Neverjetne uspehe je imel tudi pri navajanju Indijancev k treznosti. Med tako spreobrnjenimi rdečeokožci je vpeljeval bratovščino Marijinega Srca za spreobrnjenje grešnikov, da so tako novi kristjani posredovali milost še nerazsvetljenim rojakom.

Tehtna je oznaka, ki jo je o svojem mlajšem, a kot misijonarju starejšem rojaku podal Pirc (v pismu Amaliji 20. julija 1838): „Brez dvoma je on v indijanski deželi najbolj ubožen duhovnik in najboljši misijonar.“ Sestra Antonija pa je povedala: „. . . zase je skop, za druge dober.“ Ne čudimo se, da je ta mož zadnje denarje, ki mu jih je vsilila stara Irka za kakšen priboljšek v bolezni, malo pred smrtjo dal za Indi-

jance. Poslal je namreč svojega naslednika v L'Ansu Terhorsta, se zanimal za sestrsko delo za Indijanke in zanje misijonarju izročil teh 20 dolarjev.

Zdravnik dr. Ely, ki ga je med boleznijo obiskoval, je več let po Baragovi smrti zapisal: „Bil je zares apostolski mož, ki ni gledal na čast ne na zložnost in tudi ne na življenje, da je mogel slediti svojemu božjemu Učeniku v službi za duše.“

Naš baragoslovec p. Bren je po študiju Baragove korespondence ugotovil: „Ta radikalna odpoved svetu in vsemu posvetnemu, to samozrtvovanje za Boga in indijanske duše izžareva iz vseh njegovih pisem. . . Njegovo pero je bilo vedno kakor v božjo Kri namočeno.“ (Bren o Baragi I, 152).

Baragovo misijonišče v Buenos Airesu. Blagoslovitev temeljnega kamna Misijonskega zavoda, kjer se bodo vzgajali bodoči slovenski misijonarji. Delo zavoda je izročeno Marijinemu in Baragovemu varstvu. To je zapisano na vzdani listini.

P. Karel Rahner DJ pravi, da je redna pot k zveličanju vsakega človeka v izpolnjevanju njegove lastne religije. Z drugo besedo bi rekli, da je za hinda Kristus „izredna pot“ k odrešenju.

„Nihče ne pride k Očetu drugače kakor po meni!“ Te kategorične besede našega Gospoda nikakor niso v opreki z zgornjim teološkim mnenjem, ki je dobilo svojo sankcijo na koncilu. Tudi za opravičenje nekristjana je Kristus temelj, na katerega mora biti vsakdo oprt. To skrivnostno in samo navidezno nasprotje rešujejo pogumni Kristusovi pričevalci na različne načine. Primer nemške benediktinke, ki živi v Indiji v Vinoba Bhave Mandirju, je zelo zanimiv in poučen in, priznajmo, korajžen, da ne rečemo drzen poskus v tej smeri.

Papeška teološka fakulteta v Pooni, ki vodi dialog s Hindujci, objavlja intervju z redovnico, ki si je privzela indijsko ime s. Šrada, tj. Vera. A preden ga navajam, bo treba par besed v pojasnilo.

Pri nas v Indiji je direktnih spreobrnjenj zelo malo in zmerom manj. Ves svet se demokratizira, zato se tudi na religioznem polju začne ustavljati. Verska propaganda in dogmatičen argument nosita pečat proselitizma. Danes vleče dialog, kjer obe strani ne le sprejemata, marveč tudi dajeta. Hinduizmu se upira vsaka superiornost in izključitvenost, zato sprejema odprtih rok vsakega, ki se mu približa kot prijatelj in enakopraven drug.

Kristus je Bog in zato pričujoč tudi v hinduizmu. Pojdimo in raziskujmo! Milost Kristusova polje tudi med hindujci. Utegne se zgoditi, da je hindujec v posvečujoči milosti in kristjan brez nje; na nas je, da ta dejstva sprejemamo z vso ponižnostjo.

Omenjeni intervju sloni na dejstvu, da je človekovo odrešenje posledica učlovečenja Besede, Jezusa Kristusa. Krščanstvo predstavlja Kristusa historično, hinduizem pa le simbolično in mitološko.

DVOGOVOR:

„Sestra, kaj vas je navdihnilo, da ste se odločili priti v Indijo in živeti v samostanu po načinu Hindov?“

„To vprašanje je preširoko in prezgodnje, da bi mogla danes nanj odgovoriti; zato se bom omejila na naslednje:

V Nemčiji sem čisto slučajno (če smem govoriti o slučaju) prišla v stik s puščavniki iz vrst Sačidananda. Od takrat se je moja pot usmerjala k Indiji. Ko mi je končno uspelo doseči mojo 'rodno deželo' (kot po nekem novem rojstvu!), nisem imela nikakega pojma o Bramo-Vidija zavetišču, ki je imenovano po Sita-ram božanstvu in ga je usta-

novil znani indijski voditelj in videc Vinoda Bhave. A Bog me je vodil naravnost sem, kjer živim s 25 hindujskimi ženami, s katerimi skušamo najti 'obličje božje' po pravih naše redovne družine."

„Sestra, kaj mislite o duhovnosti indijskega meništvā?“

„Prvo in nepozabno srečanje z menihi sem doživela v Rišikešu, to je na severu Indije, v kašmirskih gorah pod Himalajo, ki predstavlja nekakšen hindu-Atos. Srečala sem meniha v zakajeni duplini in se dolgo razgovarjala z njim o Bogu. Njegove zadnje besede so bile: Bog, samo Bog!...

Meniška mentaliteta hindov je posledica študija svetih knjig Vedas, njih življenje pa inkarnacija teh naukov. V divji samoti gora Himalaje se ti ljudje popolnoma predajajo iskanju Boga - Bramana. Kakor krščanski asketi in mistiki so se tudi oni odločili vse zapustiti, da najdejo Boga. „Pelji me iz neresničnega v Tvoj svet resnice, o Bog!“ (Upanišad). Svet postaja zanje le „maja in lila“ tj. utopija, nemirna sanjarija. To so pravi božji lovci, ki hočejo odrešenje in združenje z Bogom za vsako ceno, naj stane kar hoče."

„Kako bi mogla Cerkev prispevati k bodoči izgradnji krščanske-hindu duhovnosti?“

„Tudi na to še ne morem popolnoma odgovoriti danes. Za to imate mnogo bolj kompetentne ljudi kot sem jaz. Rada pa bi pripomnila, da bo Cerkvi uspela duhovna asimilacija s polnostjo Kristusovo, s katero naj prodre v meniško mentaliteto hindov. Poudarjam, da se ta polnost ne sme le priličiti, marveč organsko asimilirati s hinduistično duhovnostjo. Ker so ti asketsko ustrojeni menihi danes najboljši predstavniki indijske duhovnosti, zato bi te vrste asimilacija imela globalen učinek na celo Indijo. V ta namen je potrebna:

a) Najprej duhovna adaptacija. Vedas in Brama-Sutras je treba prebirati. A to je le začetek. Ta vrsta svetih knjig zahteva predvsem, da človek njih vsebino doživi. *Cognitio Dei per experimentum.*

b) Duhovno-ascetična adaptacija. Če hočemo, da postane Cerkev Indiji svojska, bo treba Cerkev indizirati. Na začetku se kar nisem znašla. Kasneje sem spoznala, da mora biti Cerkev pričujoča sredi molitev indijskih menihov. Navzeti se mora njihovega molitvenega izraza ter jim dati novo rojstvo v Kristusu.

Po dveh letih življenja med indijskimi nunami se počutim precej tuje v naših krščanskih samostanih. Tako razumem, da mora biti Indijcu in Indijki težko, živeti se v samostanih z zahodno mentaliteto.

Navsezadnje, če bo Cerkev začela misliti in čutiti, kot mislijo in čutijo avtorji Vedas in Upanišad, bo prinesla rojstvo Kristusovi Indiji. Kristus bo zares razodet Indiji kot njen Sin, v katerem bo tudi spoznala dolgo iščočega Odrešenika in Gospoda, katerega je ponevedoma čutila v svojih avatarjih (božanstvih), katerega je vedno iskala in ga od zmerom čutila v svojem srcu..."

„Ali sme Cerkev pričakovati obogatena pri adaptaciji s hinduistično duhovnostjo?“

„Z asimilacijo bi Cerkev intelektualno ogromno pridobila ob bogastvu idej, ki so posejane v indijski verski tradiciji. Prerasla bi svojo 'sredozemsko zibko' in postala v resnici Cerkev največjih dimenzij, zares Mati vseh kultur in narodov.

Pridobila bi Cerkev duhovno. Kar je močnega, duhovnega in svetega v indijski duhovnosti, askezi in mistiki, bi v njej odsvitilo z dvojno lučjo in bi tako vstala Cerkev po želji sv. Pavla 'sine ruga et macula', v vsej nadnaravni svetosti in lepoti. Benediktinec p. Tomaž Ohm pravi: 'Kakšno bogastvo bi bilo za Cerkev, če bi se kontemplativni Vzhod združil s Kristusom.'

Ali ne čutimo vsi, kako je Cerkev še zmerom tujka v deželi? Monastično življenje hindu redovnikov in eremitov bi imelo velikanski vpliv tudi na življenje in duhovno rast duhovnikov in redovnikov. Izolacija svečeniške Cerkve bi minila in tudi apostolat bi zaživel novo življenje. Velik prijatelj krščanstva in ponosni hindu pisatelj Kakasaheb Kalelkar je vzkliknil, ko je slavil dvoje velikih religij Indije: krščanstvo in hinduizem: 'Kličem kristjanom: pokristjanite hinduizem, in kličem hindom: hinduizirajte krščanstvo!'

Čudovit je bil tisti trenutek, ko smo doumele, da smo ustvarjene druga za drugo. Moje hindu sestre so prepričane, da me je Bog poslal k njim. Vedno so si želele, da bi dobile medse krščansko sestro. Poznajo Kristusa in ga ljubijo. Že dva meseca z veliko gorečnostjo sledijo bibličnim lekcijam, ki jim jih dajem. Tako je Vidiya Mandir postal simbol in kraj, kjer se srečujejo kristjani in hindi.“

Mi pa molimo, da bi ti novi prijemi ostali božji prijemi. Da bi sestra Šrada ne zašla v slepo ulico, ko drugim evangelij oznanja, marveč, da bi mogla odpreti nova pota za srečanje Indije s Kristusom.

Tagore:

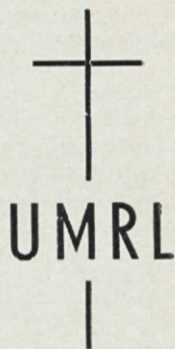
TI IN JAZ

Ti si bil v sredini srca mojega,
zato te moje srce, ko je potovalo, nikoli ni našlo;
ti si se skrival pred mojo ljubeznijo
in mojimi upi do zadnjega,
ker si bil vedno v njih.

Ti si bil najgloblja radost v igri moje mladosti,
in ko sem bil pregoreč v tej igri,
je radost bila pri kraju.
Ti si mi pel v ekstazah življenja mojega
in jaz sem ti pozabil peti.

BARAGOSLOVEC

DR. FRANC JAKLIČ^v

Ime dr. Franca Jakliča je tesno povezano s slovenskim misijonskim delom. Ni bil organizator za!edja, ni šel na teren kot misijonar, pač pa je s svojim pisanjem, posebej s skrbnim in vztrajnim raziskovanjem življenja dveh največjih slovenskih misijonarjev Barage in Knobleharija veliko pripomogel k oživljenju misijonske misli med obema vojnama v domovini in pozneje v tujini.

Življenjski mejniki

Pri sv. Gregoriju na Dolenjskem je bil rojen 14. avgusta 1892. leta. Rad je zahajal tudi kasneje kot profesor in katehet v svoj rojstni kraj. V duhovnika je bil posvečen 22. junija 1915, torej že sredi prve svetovne vojne. Dolga leta je služboval v škofovih zavodih v Šentvidu nad Ljubljano, kjer je bil katehet in vzgojitelj. Od leta 1930 dalje pa je gradil celi generaciji versko znanje kot katehet na klasični gimnaziji v Ljubljani.

Ko je pljusnil val revolucije, je odnesel v tujino tudi njega. A ni bil brez dela. V Gorici je kot katehet izdal verouk za srednje šole, potem je po prihodu v Argentino nekaj časa deloval v škofiji Mercedes, nato pa v Buenos Airesu. Da bi se bolj posvetil delu za Baragovo beatifikacijo, je pred kakimi desetimi leti odšel v Severno Ameriko, živel nekaj časa v Marquettu, nato pa se nastanil v Milwaukeeju, kjer je lani 8. decembra na praznik Brezmadežne umrl in bil v bližini dr. Gabrovška dva dni nato pokopan.

To naj bi bil prozaičen skelet njegovih zunanjih življenjskih mejnikov.

Vztrajen delavec

Verjetno nihče ne bo vedel kaj prida zapisati o njegovem notranjem življenju, ker o njem ni govoril; verjetno tudi ni zapustil kakih zapiskov. Poudariti bi bilo treba le duševno trpljenje zadnjih desetih let, ki je izviralo predvsem iz njegove živčne razrahljanosti.

Karakteristika njegove duhovniške poti je neprestana delavnost. Bil je izvrsten katehet, verske resnice je znal prepričljivo in nazorno prikazovati svojim študentom.

Ostalo pa bo njegovo ime znano predvsem zaradi neumornega pisanja. Vsi letniki Bogoljuba od prve svetovne vojne naprej so polni njegovih člankov. V begunstvu je bil sodelavec Duhovnega življenja, Katoliških misijonov in Ave Marije in verjetno bi moral precej časa vporabiti in si zadati truda, kdor bi hotel zbrati vse Jakličevo pisanje.

Ko je bil še prefekt v zavodu v Šentvidu, ni nikdar nadzoroval dijakov, ne da bi imel na pultu papir in knjige ter pisal. Kako vztrajen je bil v iskanju gradiva, stvarnih podatkov, kako točen v ugotavljanju datumov in letnic, pričajo njegovi življenjepisi. Drugi so večinoma krajši, kot npr. „Karel Foucauld, puščavnik Afrike“. Največja in najbolj skrbno sta izdelana življenjepisa Barage in Knobleharja.

Oba življenjepisa sta po vojni dopolnjena in predelana izšla v tujini. Očividno dr. Jaklič ni miroval. Tudi begunstvo mu ni vzelo volje, da ne bi naprej raziskoval in dopolnjeval. Posebno moremo reči, da je bilo raziskovanje Baragovega življenja njegovo življenjsko delo.

Baragoslovec

Verjetno, da Slovenci s Knobleharjem ne bomo prišli dlje, kot nam ga je zapustil Jaklič. V zamejski izdaji je podan s tako natančnostjo, ne le Knoblehar, ampak ves misijonski zagon njegovih sodelavcev, pa tudi tragika, da dolgo ne bomo dobili boljšega življenjepisa. Morda le v primeru, če kdaj kdo začne proces za Knobleharjevo beatifikacijo.

Raziskovanje Baragovega življenja, dela in pisanja pa gre naprej. Novi in novi življenjepisi bodo prekosili Jakliča. Vendar moramo pribiti dejstvo, da je Jaklič vsaj za Slovence zgradil temelj in da bodo drugi gradili na njem. In na njem je gradil Jaklič sam.

Saj prav to ga je med drugim vodilo v Severno Ameriko, da bi bil bliže virom, da bi zbiral dalje in vsem ostalim baragoslovcem pomagal zbrati vse potrebno, da bo možno pospešiti beatifikacijski proces našega največjega misijonarja.

Zadnja leta je onemogel in se zaprl v svojo bolezen. A njegova zapuščina vsekakor mora biti bogata zakladnica, s katero se bodo okoriščali drugi. In vsi baragoslovci bodo morali priznati njegove zasluge in mu biti hvaležni za ogromno delo, ki ga je opravil.

Rad je sodeloval pri Katoliških misijonih, Misijonskem koledarju, na misijonskih sestankih, zlasti dijaških, zato ga upravičeno moremo imenovati enega najbolj uspešnih sodelavcev pri oblikovanju misijonske miselnosti v našem norodu.

Če bi nikjer drugod ne ostalo zapisano njegovo ime, bo moralo ime dr. Franca Jakliča ostati zapisano v slovenski misijonski zgodovini.

PO MISIJONSKEM SVETU

V Moskvo je decembra lani odpotoval Msgr. Willebrands, glavni pomočnik kardinala Bea pri delu za zedinjenje. Pot je bila že dalj časa v načrtu z namenom, da z vsemi avtokefalnimi pravoslavnimi cerkvami naveže svoje stike Tajništvo za zedinjenje. Willebrandsa sta spremljala dva jezuita, Cálvez in Long ter Msgr. Higgins. Že prej pa sta si izmenjala prisrčne brzojavke Pavel VI. in moskovski patriarh Aleksej.

V Indiji je strah pred preobljudenostjo pritiral voditelje do nečloveškega sklepa, da bi namreč prisilno sterilizirali vsakega očeta, ki bi imel več kot tri otroke. Protj temu predlogu je nastopal zlasti sin pokojnega Mahatme Gandhija in alarmiral s svojimi odločnimi izjavami ves svet. Oblasti so od tega zakonskega predloga odstopile in tudi v Indiji je zmagalo moralno načelo, da nihče nima pravice posegati v človekovo svobodo in nihče pravice okrniti človeškega telesa in njegovega delovanja. Ta zmaga javnega mnenja je gotovo močna postavka pri daljni duhovni gradnji indijskih narodov.

Kardinal Pavel Emil Léger se je poslovil od svoje škofije v Montrealu. Dospel je v Dakar 12. decembra. Šest mesecev bo proučeval misijonski položaj v Benegaliji, Togo, Dahomeju in Kamerunu. Nato bo v Dahomeju nastopil svojo novo službo kot duhovnik v bolnišnici za gobavce.

Katoliški hinduistični menihi. Dieta, ki ga mora krščanstvo voditi tudi z najbolj kompliciranim nekrščanskim verstvom, ki je hinduizem, se na raznih področjih že dalj časa načinja. Eden takih poskusov je v Kerala, kjer nekdanji anglikanec, zdaj katoliški benediktinec z nekaterimi sobrati živi samostansko življenje v čisto indijski obliki: v žoltih oblekah, z obrito glavo, na tleh sede, ob sami rastlinski hrani. Po dosedanjih izkušnjah trdijo, da je največji problem v tem, kako osebnega krščanskega Boga približati ideji hindov, pri katerih je Bog nekaj brezosebnega, absolutnega, megleneга.

P. Arrupe, general jezuitov, je očitno človek dejanj. Ameriškim jezuitom je v posebnem pismu dal radikalno naročilo. Vsi se morajo zavzeti za črno prebivavstvo v Združenih državah. Sprejemati morajo črnske otroke v svoje šole, ustanavljati morajo postojanke v črnskih naseljih, iskati morajo stike s posamezniki in skupinami in ustanovami. In vsaka redovna hiša mora ob letu sporočiti, kakšne korake je prejšnje leto storila, da izpolni to vrhovno naročilo. Ta energična gesta bo lahko velika pobuda tudi tistim omahljivim belim katoličanom, ki še vedno beže pred črnimi.

Dr. Joakim Šebesta SVD je v svetovnih znanstvenih krogih znan kot strokovnjak v proučevanju najstarej-

ših rodov in kultur na svetu, posebno Bušmanov. Lani 17. septembra je umrl. V zgodovini misijonologije in posebej etnologije bo ostal zapisan za vse čase. Rojen je bil v Šleziji 20. 3. 1887 in kot dijak je vstopil v novo misijonsko družbo štajlovcev (Družba božje Besede). Že leta 1912 je bil posvečen v duhovnika. Takoj so ga poslali v misijone in sicer najprej v Mozambik v Afriki. Po nagovarjanju svojega učitelja, znanstvenika Wiljema Schmita se je od 1921. naprej poseval proučevanju Pigmejcev. Živel je med njimi, študiral njihov jezik, običaje, vero, izvor — in to v Osrednji Afriki, na Malajskem polotoku in Andamanskih otokih. V Kongu so ga Pigmejci tako vzljubili, da so ga imenovali: baba va Bambuti — oče Pigmejcev. Najprimitivnejših rodov do zdaj nihče ni tako dobro raziskal kot on in vrsta njegovih razprav in knjig je prava zakladnica za etnologue. Še posebno pa je znanstveno izpodbil samovoljno trditev znanstvenikov prejšnjega stoletja, da je vera v enega Boga nastala šele kasneje. On je nasprotno dokazal, da je najbolj prvotna vera v enega Boga in se šele v kasnejših kulturah pojavi politeizem - mnogobožstvo. Velike znanstvene ustanove so si štele v čast, če so mogle p. Šebesto imenovati za svojega častnega člana.

Še so sužnji na svetu. Število ceni-
 jo na 2 milijona. Mišljeni so sužnji
 v starem pomenu besede. (O moder-
 nem suženjstvu se je že veliko pisalo
 Pravi sužnji, za denar kupljeni kot
 lastnina, so še v Afriki (Alžir, Sierra
 Leona, Tammanrasset), v Braziliji,
 Peruju, tu in tam v arabskem sve-
 tu. O teh ostankih nekdanjega suženj-
 stva svet molči, tudi Združeni na-
 rodi molče...

Novi melkitski patriarh je Arabec
 po rodu. Po smrti kardinala Maxi-

P. Šebesta s pogluvarjem Pigmejcev

mosa IV. Sigh so škofje namreč iz-
 volili za naslednika 59-letnega nad-
 škofa iz Nazareta Gregorija Hakima.
 Ta si je iz spoštovanja do Maxima
 nadel ime Maximos V. Kakor je bil
 njegov predhodnik markantna oseb-
 nost in je zaslavljal s svojimi govori
 na vatikanskem koncilu, tako je tudi
 sedanji patriarh ena najodličnejših

osebnosti med katoliškimi škofi vzhodnega obreda.

Ekumenska prizadevanja gredo svojo pot. Na vprašanje, ali ne gre ves razvoj prepočasi, je slovenski poznavavec razmer odgovoril: kar prehitro! Gotovo bo važno vlogo pri celotnem zbližanju pravoslavnih in katoličanov igral moskovski patriarh. Preko „tretjega Rima“ ne bosta mogla iti ne prvi ne drugi Rim. Zato je Atenagoras I. želel iti v Rusijo, pa je pod silo razmer moral tik pred odhodom misel opustiti. Vendar ne nehata ne on ne katoliška Cerkev z

optimizmom navezovati stike z Moskvo. Ko je papež patriarhu Alekseju čestital k devetdesetletnici, je med drugim rabil besede: da je „prav posebno vesel zaradi ugodno razvijajočih se odnosov med našimi Cerkvami“. Kljub temu, da je patriarh Aleksej odločno na stališču, da o zedinjenju ne more govoriti le posamezna avtokefalna pravoslavna cerkev, ampak je to stvar vseh pravoslavnih cerkva, je vendarle pozdravil pot Atenagore v Rim in izrazil upanje, da bo tudi ta pot pomagala k razvoju bratskih odnosov med pravoslavno Cerkvijo in katoliško.

Moskovski patriarh Aleksej, devetdesetletnik, že dolga leta nosi težko breme vodstva ruskega pravoslavja. Prijazni odgovori papežu Pavlu VI. pričajo, da tudi on dobro zasleduje ekumensko gibanje.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJJA

LUSAKA — TORONTO

O. JOŽE KOKALJ DJ

Zadnji teden novembra 1967. je naša misijonska skupina v Lusaki prejela pismo Zveze katoliških mož in fantov iz župnije Brezmadežne v Torontu. Ker je pismo izraz svežega misijonskega navdušenja naših torontskih mož in fantov in ker pismo vsebuje nove ideje glede misijonskega sodelovanja, ga objavljamo v Katoliških misijonih. Radi pa bi objavili tudi odgovor slovenskih zambijskih misijonarjev in tako misijonske prijatelje spodbudili k razmišljanju o sveži iniciativi, ki se je porodila med verniki slovenske župnije Brezmadežne v Torontu.

Prvo pismo se glasi:

„Častiti g Kokalj!

Zveza katoliških mož in fantov v župniji Brezmadežne s čudodelno svetinjo v Novem Torontu je na svojem zadnjem sestanku (1. nov.) soglasno sprejela predlog duhovnega vodje častitega g. Kopača, da Vam in Vaši župniji pomagamo v obliki apostolata za misijone.

Isti dan zvečer smo imeli odborniki sejo, na kateri smo razpravljali o tem predlogu in o tem, kako bi vam najbolj učinkovito pomagali. Kot predsednik sem prejel od odbora dolžnost, da Vam pišem in sporočim naše sklepe. Sklenili smo:

- 1.) Da bi Bog blagoslovil Vas in Vašo župnijo in Vam dal obilo uspeha, bomo molili in v ta namen darovali sv. mašo.
- 2.) Po možnosti bomo zbrali tudi denar za Vas, ker vemo, da tega poleg molitve najbolj potrebujete.
- 3.) Sporočite nam Vaše potrebe, za katere mislite, da Vam jih lahko olajšamo.
- 4.) Če imate angleško govorečega laika, ki bi bil pripravljen stopiti z nami v medsebojno dopisovanje, bomo zelo veseli.

Prav gotovo Vam je znano, da je naše društvo bilo preimenovano v Council of Catholic Men in zato imamo sedaj v slovenščini ime: Zveza katoliških mož in fantov.

Prilagajam Vam od našega društva dar 10 dolarjev, kar Vam bo gotovo v majhno pomoč.

Sprejmite moje in od vseh članov Zveze najiskrenejše pozdrave z vročo željo v srcu, da Vas ljubi Bog ohrani pri dobrem zdravju v vinogradu Gospodovem. Isto želimo vsem slovenskim misijonarjem in Vašim vernikom.

Vaš vdani Lojze Babič.“

Slovenski zambijski misijonarji so odgovorili s sledečim pismom:

Lusaka, 28. nov. 1967

„Dragi člani Zveze katoliških mož in fantov,

pristrčno se zahvaljujem za pismo, ki mi ga je v vašem imenu poslal brat Lojze Ebič. Razveselili ste nas, prve slovenske misijonarje v Zambiji, s svojo pripravljenostjo, da se tesneje povežete z našim delom. To je popolnoma v duhu sodobnih teženj v Cerkvi. Posamezne škofije, župnije, organizacije, skupine naj bi prevzele tesnejšo povezavo z brati podobnih organizacij v deželah drugih kontinentov. Posebno je to primerno za naše slovenske skupine izven drage nam domovine. Z veseljem pa vam sporočamo, da so trije slovenski škofje poslali prav toplo pismo nam zambijskim misijonarjem ob ustanovitvi našega misijona 1. septembra. Naša želja je, da misijonska misel povezuje vse slovenske misijonske prijatelje povsod, v domovini in v širnem svetu.

Rad bi poudaril, da takšno povezovanje s posameznimi misijoni ni v škodo tistemu *slovenskemu* podpiranju slovenskih misijonarjev, ki je seveda nadvse potrebno. Vsi moramo imeti razumevanje za vse slovenske misijonarje, zato pozdravljamo vsako akcijo, publikacijo, povezavo, ki nam približa delovanje slovenskih misijonarjev na Gospodovih poljih. Vendar bi bilo po mojem mnenju naše misijonsko delovanje pomanjkljivo, če ne bi imeli tudi *posebnih* misijonskih stikov z misijoni, ki si jih posamezne organizacije izberejo. Takšna aktivnost pomaga k večji, bolj pristrčni, bolj konkretni misijonski povezanosti.

Zaradi navedenih razlogov pristrčno pozdravljamo vašo iniciativo. Veseli bomo, če bodo vaš zglede posnemali tudi drugi, si izbrali svoje misijonsko polje, ki jim bo še posebej pred očmi, in ga bodo po svojih močeh podprli.

Glede vaših predlogov in sklepov dovolite nekaj pripomb:

1.) Molitev je prva, kot ste to tudi vi sami omenili. Glede potreb, za katere naj bi posebej prosili, bi omenil, da je prva skrb vzgoja domačih duhovnikov in redovnikov in redovnic. Mi imamo v misijonu noviciat zambijskih redovnic in imamo skrb za duhovno vodstvo noviciata. Noviciat ima osem redovnic novink. Vse so Zambijke. Zambijske redovnice vodijo šolo za deklice. Učenk imajo 1300. V januarju pride na pomoč v naš misijon nov slovenski misijonar bogoslovec Stanko Rozman DJ, ki je v začetku novembra prispel iz domovine v Anglijo, da se izpopolni v angleščini. Proti koncu januarja bo prevzel poučevanje v nadškofijskem semenišču, ki je 90 milj oddaljeno od Lusake. Tako bomo doprinesli nov delež vzgoji domačih duhovnikov.

2.) Glede denarnih prispevkov bi vas spodbudil k zbiranju mašnih intencij za misijon. Imamo zdaj tri slovenske misijonarje-duhovnike in smo za vse intencije odvisni od naših prijateljev izven Zambije. Če boste vztrajno razlagali dobrim vernikom misijonske probleme, se bodo našli takšni, ki bodo pripravljene materielno pomagati misijonu. Od materielnih potreb je v tem trenutku najvažnejši problem: omogočiti potovanja in študij novim misijonarjem: p. Tomažin je odpotoval v Malawi in je tam v šoli za afriški jezik; študira jezik nyanja. Seveda ga moramo vzdrževati. Prav tako bogoslovca, ki je trenutno v Angliji, in učiteljico, ki pride v Zambijo januarja.

Tudi njo bomo poslali na šestmesečni tečaj jezika nyanja. Vse to je združeno s stroški.

3.) Na prvem sestanku župnijskega sveta bomo vprašali člane sveta, kdo bi bil primeren za dopisovanje z vami. Pozdravljamo to odlično idejo.

Končno se vam zahvaljujem za vaš dar. Naj vam bo to pismo v dokaz naše medsebojne povezanosti. V imenu slov. zambijskih misijonarjev

p. Jože Kokalj DJ

INDIJSKI BOGOSLOVEC

V današnjem misijonarskem delu sta najbolj nujni dve stvari: vzgoja misijonarjev iz krščanskih dežel in vzgoja duhovnikov v misijonskih deželah. In kdor s svojimi žrtvami podpira eno ali drugo, najbolj učinkovito pomaga misijonom. Treba pa je seveda poleg gmotne podpore tudi molitve.

Za vzgoje domačih duhovnikov so v preteklih dvajsetih letih Slovenci v tujini že veliko dobrega storili, zlasti tisti, ki so „adoptirali“ posamezne bogoslovce in jih podpirali do nove maše. Največ je takih misijonskih dobrotnikov zbral v Sev. Ameriki g. Karel Wolbang CM, ki si je brez dvoma s tem pridobil ogromno zaslug. Prav tako, če ne še bolj uspešna pa je tovrstna akcija med rojaki na Koroškem, tako od strani slovenskega dušnopastirskega urada v Celovcu, kot od strani salezijancev dušnih pastirjev na mnogih župnijah.

Tudi v Buenos Airesu sta se oglašila dva velikodušna neimenovana dobrotnika, ki sta plačala vsak po enoletno vzdrževalnino za bogoslovca - domačina. Prav pred Božičem se je oglasil eden od njiju. Preprosto, pa iskreno pismo bogoslovca iz Indije, ki je postal njihov „varovanec“, samo dosti pove, kakšno dobro delo je s tem storjeno, dobrotnikom pa je nedvomno najlepša zahvala. Zato ga navajamo dobesedno:

„Predragi,

po patru provincialu sem zvedel, da ste velikodušno sprejeli nase skrb, da me podpirate v letih moje priprave. Ne morete si predstavljati, kako sem srečen in kaj čutim, ko vam izrekam zahvalo za Vašo velikodušno žrtev. Vedno sem iskal nekoga in končno sem našel Vas. Hvala Bogu!

Ko ste Vi pripravljeni, da me posvojite kot svojega duhovnega otroka

ali brata, je prav, da se Vam predstavim. Rojen sem bil in tudi študiral sem v Mangalore, ki je na zapadni obali Indije. Ker sem posebej ljubil misijonsko delo, sem prišel v Kalkuto leta 1957. V zadnjih desetih letih sem se posvečal pripravi na duhovništvo: noviciat, juniorat, filozofija in magisterij. Prav to leto sem pričel z bogoslovjem, ki je zadnja stopnja moje priprave. Vesel sem, da Vam morem naznaniti, da je veliki dan mojega posvečenja blizu; samo še dve leti je do tega. Kmalu boste videli sadove svojih žrtev in molitev, ko boste

dali kalkutskemu misijonu novega duhovnika. Prosim, molite, da bi postal svet duhovnik, katerih moja domovina danes tako potrebuje.

Prilagam svojo fotografijo in bom zelo vesel, če bi mi mogli poslati Vi svojo. Seveda nimam moči, da bi se dovolj zahvalil za Vašo ljubeznivost; a verjemite mi, prosil bom Jezusa, da Vas napolni s svojim blagoslovom.

Želim Vam srečen božič in se Vam znova zahvaljujem.

V Jezusu in Mariji Vas pozdravlja

A. Cyasta SJ“

IZ MISIJONSKEGA ZAVODA

Že v zadnji številki smo omenili delo gojencev v Misijonskem zavodu in podali poročilo o misijonskem krožku. Na mali akademiji 8. decembra so dijaki sami skušali podati celotne vtise, delo in svoje gledanje na zavod. Zato bo koristno, če še kaj tega zvedo prijatelji in zlasti dobrotniki Misijonskega zavoda. To pot prinašamo poročilo, ki ga je podal gojenec tretje gimnazije Miloš Sušteršič. Podaja pregled celotnega življenja v zavodu. Zato bo morda zanimivo za marsikoga, kako dijaki sami gledajo na šolo, disciplino, vzgojo in zlasti na cilje zavoda.

Mi ne živimo v Misijonskem zavodu slučajno, ampak zato, da se vzgajamo v dobre fante in da nas čim več nekoč sprejme misijonski poklic.

Zavod nam nudi izobrazbo. Poleg uradnih državnih predmetov imamo mi več študija kot drugi zavodi. Poleg obsežnejšega veroučnega znanja skuša vodstvo storiti vse, da pridemo do čim popolnejšega obvladanja slovenščine. Zavod je slovenski in mi slovenskih staršev otroci; že to je zadosten razlog, da se v študijskih letih poleg argentinske kulture nasrkamo tudi slovenske. S tem pa nam je dana dobra podlaga tudi za študij drugih jezikov. V mnogih predmetih nam profesorji skušajo poleg obvezne snovi podati čim širši razgled. Na polju umetnosti smo globlje prodirali v glasbeni svet in pod vodstvom arhitekta Vombergarja smo dobivali poleg osnov risanja tudi vpogled v slikarstvo. Če k temu dodamo še srednješolski tečaj v Slov. vasi, ki ga mora obiskovati vsak gojenec, je že s tem dosti povedano, da se nam nudi neprimerno širša izobrazba kot pa gojencem v argentinskih zavodih.

Toda naše delovanje gre tudi na področja izven šole. O misijonskem in apostolskem krožku boste čuli v naslednjih poročilih. Čutiti s Cerkvijo, to naj bi pridobili v tem izvenšolskem delu.

Da pomagamo skrbeti za red in snago v svojih prostorih, se po sebi

razume. Odkar pa se zida nov misijonski zavod, smo pokazali svojo dobro voljo za sodelovanje z misijoniščem predvsem v tem, da smo s prostovoljnim delom opravili vsega skupaj 400 delovnih ur. Upamo, da se bo to v počitnicah še nadaljevalo. (Do januarja je bilo že okrog 700 ur prostovoljnega dela.)

Mladi smo, zato je razumljivo, da ne moremo mimo športa. Poleg redne tedenske telovadbe, ki nas je včasih utrudila tako, da so nas drugi dan vse kosti bolele, smo imeli najrajši nogomet. Za odbojko in košarko, kar bodo imeli gojenci v bodočnosti, mi še nismo imeli priložnosti. Seveda je v naši gorečnosti prišlo večkrat do spora, tudi kaka brača je pustila sledove na nogah. A vseeno nam je bilo lepo razvedrilo in upehani telesno, pa duševno spočiti smo se spet lahko vsedli k študiju. Imeli smo tudi štiri izlete med šolskim letom, v preteklih počitnicah pa tritedensko življenje v Córdobi. Upamo, da bomo tudi v bodočih počitnicah deležni te sreče. (Res so bili januarja tri tedne v San Miguelu.)

Seveda poleg študija in telesne vzgoje zavod skrbi predvsem za to, da bi se vzgojili v značajne krščanske fante in potem v svojem bodočem poklicu vsak na svoj način pomagali pri nalogah Cerkve. Zato nam predstojniki odpirajo predvsem pot v nadnaravni svet milosti. Sveta maša, sveto obhajilo, molitev, duhovni nagovori in razgovori, vse to nas bliža Bogu in Boga nam.

Ker pa živimo skupno življenje, se vzgajamo tudi med seboj. Čim bolj doraščamo, razumemo potrebo po samovzgoji. Občutimo pa v zavodski disciplini, da je skupno življenje krasen vzgojitelj. Šele v skupnosti se oblikujejo naši značaji. Ker smo različnih značajev, velikokrat trčimo drug ob drugega, včasih zaboli, včasih smo ognjevit in s kričanjem kaj hitro prilikčemo svojega prefekta. Počasi pa razumevamo, da je spoštovanje in ljubezen tisto, kar nam bo za vedno vcepilo prav to skupno življenje in zavodska disciplina.

In še nekaj nam poudarjajo: čut odgovornosti. Velikokrat pozabimo in se spozabimo. A z nalogami, ki smo jih prevzeli v tem malem zavodskem življenju, se vežbamo za bodočnost, ko nam bo Bog morda naložil velike odgovornosti.

Misijonski zavod ima pa še eno prednost: vsi smo po volji predstojnikov tesno povezani s svojimi družinami. Gojenci iz Slovenske vasi smo vsak večer v krogu svoje družine, ostali pa vsaj vsakih štirinajst dni. Tako nam vi starši neprestano stojite ob strani. In mi dobro vemo, kako se večkrat s predstojniki med seboj pomenite, če je z nami kaj narobe ali bi vi želeli, da bi bili boljše. Vedite tole: res smo mladi, velikokrat ga polomimo, naše vragolije dostikrat delajo skrbi vam in predstojnikom zavoda, a vseeno nam je lepo pri srcu, ker razumemo skrb in ljubezen vas vseh. In če kdaj, danes s hvaležnostjo gledamo na pretekle mesece in se vam od srca zahvaljujemo, gospodje misijonarji, profesorji in starši, da ste nam toliko nudili in tako spremljali naše korake v življenje.

Želja nas vseh je le ta, da bi se misijonski zavod lepo razvil, posebno ko bo imel svoje lastne prostore, in da bi dal čim več delavcev za velike misijonske naloge Cerkve.

17. MISIJSKA VELETOMBOLA V BUENOS AIRESU je rodila za misijone 730.000 pesov ali 2100 dolarjev

Podrobno poročilo in slike o tem velikem misijonskem dogodku med rojaki v Argentini se zdi kar odveč. Saj je bila to že 17. tovrstna prireditve, ki so si res kar precej podobne med seboj, čeprav je na vsaki tudi kaj posebnega. To je najbrž vzrok, da list Svobodna Slovenija, ki naj bi bil informativno glasilo vsega slovenskega dejanja in nehanja v Argentini, ni smatral za potrebno, poročati o tem, za lujanskim romanjem največjem slovenskem shodu, ki rodi tudi daleč največje dobrodelne sadove, kaj več kot tri zakotne vrstice, dočim mu jih je še lani posvetil kar deset. Pa to omalovaževanje te prireditve stvari nič ne škodi. Zanimivo je, da medtem ko mnoge druge skupne akcije bolj ali manj izgubljajo na privlačnosti, ta misijonska akcija okrog vsakoletne misijonske veletombole od leta do leta napreduje. A čeprav nas po letošnji izkušnji prijemlje skušnjava, da bi rekli: več se ne da doseči, si vendarle drznemo upati, da bomo do 20. veletombole še vedno lahko rasli in šele z dvajseto, jubilejno dosegli neprekosljivi višek.

KLJUB GOSPODARSKI KRIZI — VELIK PORAST

Letošnja veletombola je bila v znamenju gospodarskih sprememb, do katerih je od zadnje veletombole v tej deželi prišlo. Dolar se je od prejšnjih 270 pesov dvignil na 350, draginja je porasla za čez 30 odstotkov, plače delavnemu člveku pa se niso zvišale. Tako je zares pravo čudo, da je mogla kljub vsemu tombola prinesiti v pesih kar 34 odstotkov več od lanske, se pravi nad 730.000 pesov, v dolarjih približno 2100, kar pa zaradi porasta vrednosti dolarja predstavlja le 130 dolarjev več kot lani.

Se pravi, da so letos rojaki v Velikem Buenos Airesu ob misijonski tomboli žrtvovali veliko več kot lani ali kdajkoli doslej. Za to jim gre najiskrenejše priznanje in srčna zahvali s strani slovenske zamejske misijonske akcije.

TROJNI CILJ

Poudariti to je zlasti potrebno zato, ker smo organizatorji letos malo preveč drzno postavili za cilj kar 3000 dolarjev dobička, ker bi radi najprej vsem slovenskim misijonarjem zbrali 2000 dolarjev, potem pa iz Argentine na Madagaskar odhajajočemu misijonarju Francu Buhu CM dali 500 dolarjev za pot, in končno: za zibelko novih slovenskih misijonskih poklicev, za novi Misijonski kolegij v Baragovem misijonišču v Slovenski vasi ostalih 500 dolarjev.

V te tri cilje je bila usmerjena vsa tiskana in osebna propaganda ter še veliko izdatnejše in pomnoženo garanje misijonskih sodelavcev. Dasi še daleč ni bil dosežen „misijonski milijonski čudež“, nad en milijon pesov ali 3000 dolarjev dobička, pa je bilo vendarle dobro in previdnostno, da smo si tak visok cilj zastavili. Saj bi sicer zaradi okoliščin letos tombola ne rodila niti 1500 dolarjev z običajnim sodelovanjem in žrtvovanjem rojakov.

Kajpada so to pomnoženo žrtvovanje naši ljudje namenili vsem trem zastavljenim ciljem letošnje veletombole: štiri šestine dohodka vsem slovenskim misijonarjem, eno šestino odhajajočemu misijonarju in eno šestino misijonskemu zavodu. Tako smo čisti dobiček tudi razdelili: 1400 dolarjev vsem

slovenskim misijonarjem, 350 novemu misijonarju in 350 novemu Misijon-skemu kolegiu.

IZREDNO BOGATI DOBITKI

Letošnja veletombola je imela poleg omenjenih treh ciljev še tele značilnosti:

Izredno bogate dobitke, zlasti tombolske. Navadno je na misijonskih kot na drugih tombolah samo eden, kvečjemu dva veliko vredna dobitka; na letošnji misijonski veletomboli pa so bili kar štirje: pohišstvo v vrednosti 230.000 pesov, ki nam ga je dal znani dobrotnik teh misijonskih veletombol podjetnik g. Luka Milharčič za 80.000 pesov; velik hladilnik znamke "Bled", ki ga je za polovično ceno dal g. Pavle Novak; zvočni smenalnik (grabador), vreden 60.000 pesov, in najboljši pralni stroj, vreden tudi 60.000 pesov. Poleg tega je bilo še 44 drugih tombol, katere so deloma darovali rojaki sami, tako npr. 8000 pesov vredno kitaro izdelovavec Slavko Rupnik, ali ducat res vrednih puloverjev, dar podjetja Bogdan Kosančič. nekatere spet smo po izredno nizki ceni kupili, zlasti pri podjetju ALPE (Stane Mehle).

Poleg 48 tombol je bilo še 100 činkvinov in 200 kvatern. Tudi mnogo teh dobitkov so nam darovali rojaki, nekaj pa smo jih kupili. Kolikor rojaki niso za dobitki darovali tvarnih darov, pa so za nakup prispevali v denarju, zlasti ob takoimenovani „avtomobilski akciji“, ko je osem naših najpožrtvovalnejših sodelavcev s svojimi avtomobili skozi štiri praznične božične in novoletne dni obiskovalo rojake po Velikem Buenos Airesu, vabeč jih k tomboli, s prošnjo za dobitke in s prodajanjem tombolskih tablic. Priznati je treba, da so se rojaki razen dveh, treh izjem zelo prijazno odzivali, nekateri z večjim, nekateri z manjšim razumevanjem. Naj omenimo nekatere, ki so posebno lepo vsoto darovali za dobitke, in sicer so bili to Stavbeno mi-zarstvo bratov Oblak, obitelj Hermana Zupana st. in Ivan Makovec, ki so darovali vsak po 10.000 pesov. Celó iz Mendoze nam je keramično podjetje Cases poslalo velik zaboj krasnih keramik; saj se nam prav vsako leto takole odrežejo, a zlepa še niso poslali tako lepih stvari kot letos. Od skupin rojakov naj letos omenimo Slovensko vas, ki je pri nabirkah za dobitke in za torte stoođstotno sodelovala. V denarju se je za dobitke skupno zbra-lo 218.710 pesov, okrog 63.000 pesov več kot lani.

SLOVO OD NOVEGA MISIJONARJA

Druga posebnost je bilo slovo od misijonarja Franca Buha CM iz Baragovega misijonišča, ki je ob koncu januarja odpotoval v Evropo in bo po nekaj mesecih študija francoščine odšel na Madagaskar misijonarit.

Ze pri vходу smo namesto znakov gostom delili podobice, na katerih je bil na eni strani portret Barage, našega največjega misijonarja, na drugi pa slika g. Buha, našega najnovejšega misijonarja, ki po Baragovem zgledu odhaja v misijone prav za stoletnico njegove smrti.

Pred začetkom tombole, ko je bilo zbranih že okrog 2000 ljudi, smo pripravili na odru pred dobitki kratko, a pristrčno slovo od novega misijonarja. Rojakom ga je predstavil superior Baragovega misijonišča Ladislav Lenček CM, nato pa je spregovoril g. Marijan Loboda, ki se je v imenu argentinskih slovenskih rojakov ob tem slovesu spominjal na tisto jutro, ko je pred več kot dvajsetimi leti v taborišču v Lienzu neko jutro našel na vratih listek z napisom: „Grem za ciljem. Delajte naprej! Zbogom!“ Listek

je pustil dotedanji predsednik taboriščnega misijonskega krožka Franc Buh novemu predsedniku Marijanu Lobodi, ko je šel čez mejo v Rim, da vstopi v Misijonsko družbo in gre v misijone, kar mu je božja previdnost zdaj naklonila. Za Marijanom Lobodo se je od novega misijonarja v imenu gojenec Baragovega misijonišča poslovil Miloš Šušteršič, z deklamacijo „Misijonar“ pa ga je pozdravil gojenec Franci Stanovnik. Nato je v imenu Katoliških misijonov spregovoril urednik Franc Sodja CM, deklici v narodni noši pa sta misijonarju izročili misijonski križ in šopek v slovo. Slednjič se je misijonar sam zahvalil vsem za besede slovesa ter se rojakom priporočil v molitev.

POTEK TOMBOLE

Tombola je potekala ob najlepšem vremenu in v najlepšem redu. Za red pred komisijo so poskrbeli skavti pod vodstvom Marjana Trtnika. Glavni dobiček je zadel Jože Gerkman iz Slovenske vasi, ki je obljubil za slovenske misijonarje 25.000 pesov. Drugi največji dobiček pa je zadela mlada Argentinka, kar je čisto prav, kajti lepo je število domačinov, ki se na vabilo rojakov tudi udeležijo te že tudi med njimi znamenite naše misijonske prireditve.

Ob sklepu je bilo še žrebanje za 15 predmetov, ki so jih poslali slovenski misijonarji; za to žrebanje so bile posebne „gratis“ srečke, ki smo jih zastoj delili med darovavce in udeležence.

Da so bile ves čas na razpolago tudi različne „kermesse“ igre in pa da je bilo tudi zadosti jedache in pijače, se samo po sebi razume.

ZAHVALA

V imenu slovenskih misijonarjev, posebno v imenu g. Franca Buha CM, ki je medtem že odšel, pa v imenu Baragovega misijonišča se vsem za vse srčno zahvalimo! Naj ljubi Boi vsakomur povrne vsako žrtev, iz ljubezni do misijonov darovano!

Drugo leto pa spet vsi z združenimi močmi za visokimi cilji teh tradicionalnih misijonskih veletombol!

POROČILO O MISIJONSKEM DELU MED KOROŠKIMI ROJAKI

Iz slovenskega Dušnopastirskega urada v Celovcu

Ako velja trditev, da raste božje kraljestvo v zaledju na globoko v meri s požrtvovalnostjo za misijone, potem velja to prav posebno za naše župnije. Spodaj navedeno letno poročilo o darovih našega človeka je viden dokaz njegove katoliške — široke usmerjenosti ter požrtvovalnosti za božje kraljestvo. Pri tem gre za dar neimenovane „uboge vdove“, na katerem je poseben blagoslov božji. Le redki so duhovniki in laiki, ki se jim zdi škoda vsakega šilinga, ki gre iz župnije. Vsi drugi se zavedamo, da smo iz hvaležnosti za luč prave vere dolžni, jo z molitvijo in žrtvijo tudi drugim prižigati. Poročilo naj ne služi samo v pomirjenje vernikov, da so svojim dušnim pastirjem izročeni darovi prišli na pravo mesto, temveč naj bi bilo tudi samo (poročilo) luč, ki preganja temo malodušnosti in obupavanja nad idealizmom.

Darovi v različne misijonske namene v letu 1967:

Darovi za misijone 47.649 šilingov; za seminariste v misijonih, 77.518; za krst poganskih otrok, 11.400; akcija Treh kraljev (koledovanje), 148.000. za misijonsko mašno zvezo, 1.700; za mater Terezijo v Kalkuti, 2.085.26; Družba za širjenje vere (DŠV), 4.732.35; Družba sv. Detinstva (DSD), 1.398; za gobavce, 1.820; za reševalni sklad Katoliških misijonov, 1.190 šilingov. Za seminariste v misijonih so darovali: župnija Suha za 2 seminarista 8.600 šilingov. Kazaze 2 seminarista, 7.200; Šmarjeta v Rožu, 7.000; Loče, 6.820; Vogrče, 6.000; Kotnara ves, 5.000; št. Janž v Rožu, 4.250; Rožek, 3.600; št. Jakob v Rožu, 3.600; Radiše, 3.600; Šmihel (Podgora - Večna ves), 3.685; št. Vid v Podjuni, 5.000; Slovenji Plajberk, 1.000; Melviče, 600; župnija Štebenj pri Maloščah, 7.000; prosvetno društvo Globasnica, 5.350 šilingov.

Poleg navedenih župnij je še cela vrsta drugih kot npr. Sele, Medgorje, Podgrad, Brdo pri Šmohoru, Žvabek, ki pošiljajo svoje prispevke za seminarista direktno na misijonsko polje in njih prispevkov ne moremo navesti, toda glavno je, da so vknjiženi v knjigi večnega življenja.

Vsem velikodušnim darovalcem prisrčen Bog plačaj!

F. B.

Iz Dušnopastirskega urada

MISIJONSKA NEDELJA MED ROJAKI PO SVETU

Im župnije *Rojano v Trstu* poroča slovenski dušni pastir dr. Stanko Zorko sledeče:

„Praznovanje misijonske nedelje je vsako leto zelo občuteno. Da vzbudimo pozornost vernikov, uporabimo naše časopisje (Katoliški glas), verske oddaje na radiu (Vera in naš čas), pred vsem pa seveda oznanila in govore v cerkvi. Tudi lepi plakati pripomorejo k uspehu. Pri ljudeh se vedno bolj razvija čut odgovornosti za bližnjega in seveda za misijonsko sodelovanje.

Pri cerkvenih vratih pri obeh mašah smo pri nas zbrali 105.000 lir, kar je 40.000 lir več kot lansko leto. Ta vsota je bila seveda za Družbo za širjenje vere in smo jo oddali na škofijo.

Popoldne smo imeli pa v Marijinem domu prireditev s srečolovom, katere izkupiček je bil namenjen za slovenske misijonarje. Spet smo zbrali nad 30.000 lir.

Lahko rečem, da smo zadovoljni s potekom zadnje misijonske nedelje.

Posebej je misijonski odsek poslal nekaj denarja misijonarju Cukaletu v Kalkuto (50.000 lir), neka dobrotnica vzdržuje dve siroti matere Terezije v Kalkuti s 80.000 lirami letno. Našim misijonarjem v Zambiji bom poslal v prihodnjih dneh 50.000 lir. Še vedno skrbimo za 4 misijonske bogoslovce. Seveda tudi molimo za misijone. Hvala Bogu, nekaj se vsekakor naredi.“

Pri *Marijini družbi na Via Risorta*, tudi v Trstu, so praznovali misijonsko nedeljo takole, kakor nam poroča peverjenica za KM, odbornica Dora Kosovel:

„Imele smo misijonski sestanek. Najprej sta dve družbenici v dvogovoru povedali, kje vse se nahajajo slovenski misijonarji. Nato je sledilo branje njihovih pisem, ki jih je naša Marijina družba prejela v zadnjem letu. Za zaključek pa so mlajše družbenice igrale japonsko misijonsko igro 'Dahe Seo'. Od nabirke za slovenske misijonarje, ki smo jo ob tej priliki priredile, pošiljamo v sklad vseh slovenskih misijonarjev 100.000 lir.“

MISIJONSKI DAROVI

VZDRŽEVALNINE GOJENCEV BARAGOVEGA MISIJONIŠČA

Manjkajočo vsoto za vzdrževalnino v čast sv. Vincenciju Pavelskemu sta darovala dr. in ga. Franc Puc st., v ZDA, v znesku 43 dolarjev.

ZA NOVI MISIJONSKI KOLEGIJ

Anton Ferkul, Toronto, Kanada, 20 dolarjev; Vale Petrič, Toronto, 20 dol.; N. N., Toronto, 15 dol.; neimenovana družina v ZDA, 100 dol.; č.g. Alojzij Vodenik CM, Rim, 45 dol., prof. Vinko Logar, namesto cvetja na grob gospe Ade Šabič, 5.000 pesov.

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE IN CERKEV MARIJE KRALJICE

Goljevšček Marjan, ob poroki, za cerkev 5.000 pesov; Darko Berčič, ob poroki, za cerkev 4.000 pesov; Helena Jemec, 1000 pesov; vsi iz Slovenske vasi v Argentini. Po Marijini družbi na Via Risorta v Trstu: N. N., 1000 lir; N. N., 500 lir; N. N., 500 lir; N. N., 500 lir.

ZA DŠV

Pikec Ludvik, 500 pesov; Malavašič Marija, 200 pesov; oba v Argentini.

ZA JABZ (za beatifikacijo)

Malavašič Marija, 200 pesov; Rupnik Ana, Florida, 500 pesov. Obe v Argentini.

REŠEVALNI SKLAD KM

Družina šušteršič, Timmins, Kanada, 3 dolarje; ga. Angela Čebašek, ZDA, 4 dol.; Daniel Kranjc, ZDA, 2 dol.; N. N., po Marijini družbi na Via Risorta v Trstu, 2000 lir.

ZA VSE SLOVENSKE

MISIJONARJE

Kanada (v dol.) Bibiana Čujec, Quebec, 25.

Argentina (v pesih): Drenšek Šte-

fan, 5.000; N. N., Slovenska vas, 1.000.

Italija (v lirah): Od nabirke na misijonsko nedeljo: Marijana družba na Via Risorta v Trstu, 100.000; provincialni dom šolskih sester v Trstu, 23.800; po dr. Prešernu gdč. Lozej, 10.000; N. N., 1000; N. N., 17.750; N. N., 5.000; N. N., 500; v spomin pokojne mame, Emilija in Marija Šajn, 10.000; v spomin pok. Jarc, N. N., 2.000. mladenič od Sv Križa, s prošnjo za molitev, 10.000; Marijina družba v Rojanu, Trst, 40.000.

Nemčija: po č.g. Francu Felcu, 100 nemških mark; po č.g. Cirilu Turku, 2342.40 avstrijskih šilingov (razni rojaki).

Venezuela: Marija Ilija, 50 dolar.

Francija: Družina Joška in Tončke Kogoj, 20 NF; N. N., Tuquegneux, dvakrat po 100 NF.

Anglija: izkupiček tombole v Londonu na misijonsko nedeljo: 10 liber; Anton Žele, 3 libre; Jože Grčar, 2 libri, in Marija Žbogar, 5 liber.

Avstrija: Koroški rojaki (seznam darovavcev v prihodnji številki). 30.264.80 šilingov.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za g. štanta na Madagaskarju, Bibijana Čujec, Kanada, 25 dolarjev. Za s. Anico Miklavčič, Marijina družba na Via Risorta, 20.000 lir. Za isto Čehovin Angela, Trst, 2.000 lir. Za o. Jožeta Kokalja DJ ozir. zambijski misijon 70 liber iz misijonskega srečolova v Bedfordu, Anglija.

ZA MISIJONE

Venezuela: po č.g. Grileu, N. N., venska vas, 2.500; Gomišček Ljudmila, Villa Madero, 1.000; Černak Jože st., Slovenska vas, 1.050 pesov.

Venezuela: po č.g. Grileu, N. N., 9.50 dolarjev

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1968: V Argentini in sosednih deželah: navadna 800 pesov, podpora 1.600, dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Mejač CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Časl CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

Dežela	Število naročnikov	Zaželene dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine	Dežela	Število naročnikov	Zaželene dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine
Argentina	437	70	13	Francija	53	9	1
ZDA	398	65	2	Anglija	41	7	—
Italija	313	50	1	J. Amerika			
Avstrija	306	50	—	(ostala)	34	5	2
Kanada	288	47	2	Nemčija	16	1	1
Avstralija	77	13	—	Europa (ostalo)	15	3	—

Zaenkrat prvači Argentina, a kot že zgoraj omenjeno, vse kaže, da se bo v prihodnji številki visoko dvignila Kanada... Če nas ne bo kaka druga dežela še bolj presenetila. Združene države? Tam zavisí vse od posameznikov, ker ni nobenega pravega misijonskega krožka. Pa Italija s svojimi lepimi misijonskimi poverjeništví v obeh tržaških in v goriški Marijini družbi? Avstrija, naša Koroška, gotovo ne bo hotela zaostajati in je upati, da bo tamkajšnji zelo delavni Dušnopastirski urad dal organizirano pobudo. Od petih dežel, ki imajo skupaj ogromno večino plačujočih naročnikov KM, se pravi 1742, zavisí prav za prav usoda te naše akcije. Naj veliki misijonar Kristus Gospod razsvetli in navdihne tako vodilne misijonske delavce kot posamezne naročnike v teh deželah, da se odločijo za to lepo in na vse strani blagodejno žrtev dosmrtnih naročnin!

VSEM DOSEDANJIM DOSMRTNIM NAROČNIKOM PA SRČNI BOG POVRNI!

Ne moremo klicati na pomoč Boga, Očeta vseh, če odklanjamo brat-ski odnos do nekaterih ljudi, ustvarjenih po božji podobi. Med razmerjem človeka do Očeta Boga in razmerjem človeka do bratov ljudi je tako tesna zveza, da sveto pismo pravi: Kdor ne ljubi, Boga ne pozna.

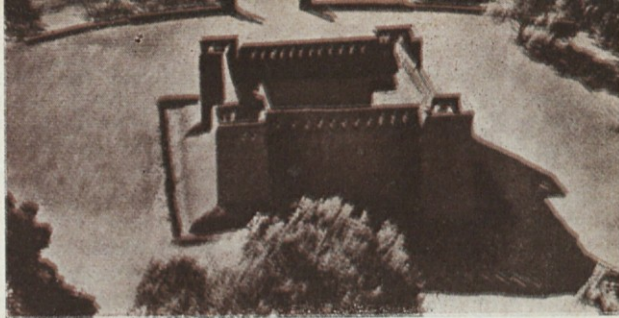
Dosledno temu sveti zbor, ki hodi po stopinjah svetih apostolov Petra in Pavla, goreče prosi Kristusove vernike, naj „lepo živijo med neverniki“, in, ako je mogoče, naj živijo, kolikor je na njih, z vsemi ljudmi v miru, da bodo res otroci Očeta, ki je v nebesih.

Koncilski izjava o razmerju Cerkve do nekrščanskih verstev

Correo Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. N° 860.246
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires

Kraj, kjer je
v molitvi in
pokori misijo-
naril Karel de
Foucauld.

Notranje dvorišče,
kjer je puščavnik
Sahare skrival
domačine, kadar
so bili napadani.

Božič 1966
Škof Sahare,
Mgr. Mercier
v Foucauldovi
postojanki s
svojimi misijo-
narji mašuje.

